

Arrest

nr. 78 207 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker legde een aankomstverklaring af op 26 oktober 2007, en op 25 april 2008. Hij deed tevens een melding van aanwezigheid op 3 november 2008. Op 23 september 2009 diende hij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als partner in een duurzame relatie. Door de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent werd op 17 februari 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 29 maart 2010 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende op 21 april 2010 een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn. Op 27 september 2010 werd door de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het

grondgebied te verlaten genomen. Op diezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Hij ontving de E-kaart op 7 oktober 2010. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd op 26 juli 2011 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 29/9/2010. Betrokkene verkreeg zo de E-kaart op 7 10,10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit bijkomend onderzoek blijkt zijn situatie helemaal veranderd. Op 12/10/10, 6 dagen nadat betrokkene de E-kaart verkreeg, werd het bedrijf DEM waar hij als meewerkend vennoot actief was, failliet verklaard. Sindsdien kan betrokkene bezwaarlijk als zelfstandige beschouwd worden. Zeker gezien het feit dat betrokkene nooit aangesloten geweest als zelfstandige bij een sociaal verzekeringsfonds. Bijgevolg voldoet betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige overeenkomstig artikel 40, 4. 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene blijkt evenmin te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer, aangezien hij niet gekend is in de databank van de RSZ. Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten (art 42bis, §1 - wet 15.12.1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht. Een loutere verwijzing naar uitgebrachte adviezen zal echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd. (cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, 2002, 57). In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoeker ‘bezwaarlijk als een zelfstandige kan beschouwd worden’ en ‘evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer’, terwijl hij altijd alle, hem gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, waardoor hij terecht een E-kaart ontvangen heeft (zoals voorzien wordt in de Vreemdelingenwet). Verzoeker is intussen ziek geworden, waardoor hij uiteindelijk retro-actief erkend werd als een persoon met een handicap en recht kreeg op een integratietegemoetkoming vanaf 1.06.2010. Ook dit is een louter toepassing van de wet. Het is hierbij absoluut niet duidelijk op welke criteria verwerende partij zich steunt om tot de besluit te komen dat verzoeker niet zou voldaan hebben aan de voorwaarden en op welke wij ze de door haar in de bestreden beslissing gehanteerde criteria geïnterpreteerd moeten worden. De motivering van verweerster is derhalve onjuist; Het is alleszins heel onkies om aan verzoeker, die intussen erkend invalide is (!), eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al zijn documenten in orde en goedgekeurd waren), om dan 1 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart dient afgenomen te worden omdat “niet aan de voorwaarden” zou voldaan worden! De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001). De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechts zekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in. Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadministreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie. De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 1 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie en nadat verzoeker intussen erkend was als invalide verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen

van behoorlijk bestuur. Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte en ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag. Van verzoeker werd intussen door verwerende partij niets meer vereist. Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut na de indiening van de documenten.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996,698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om zijn toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker geeft aan dat het “absoluut niet duidelijk zou zijn” waarop de bestreden beslissing is gesteund, nu aan verzoeker eerst een E-kaart zou zijn afgeleverd om dan “nadien ineens te stellen dat die E-kaart dient afgenomen te worden omdat ‘niet aan de voorwaarden’ zou voldaan worden“. Hij meent dat er “geen ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte en ingrijpende wijziging” in zijn rechtstoestand te verantwoorden. Verzoeker acht tevens het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden.

Zoals uit de bestreden beslissing afdoende blijkt, werd 6 dagen nadat verzoeker zijn E-kaart bekam, het bedrijf waar hij als meewerkend vennoot actief was, failliet verklaard. Aangezien verzoeker zijn verblijfsrecht bekam op grond van zijn zelfstandige tewerkstelling, is het wel degelijk een ‘ernstige reden’ en ‘nieuwe informatie’ wanneer verzoekers bedrijf failliet gaat en hij aldaar dus niet meer zelfstandig kan tewerkgesteld zijn. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij het tegendeel voorhoudt.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In de motieven van de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld welke de nieuwe gegevens zijn die aan het licht zijn gekomen, en die aanleiding geven tot de beëindiging van zijn verblijf. Verzoeker toont niet aan dat hem enige toezegging of belofte werd gedaan dat hij zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden, wanneer hij geen zelfstandige activiteit meer uitoefent. Een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Er dient overigens te worden vastgesteld dat verzoeker kennelijk in alle talen heeft gezwegen over deze nochtans zeer significante verandering in zijn tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster een aanvraag om inschrijving als zelfstandige heeft ingediend en zij dient aldus te bewijzen dat zij aan alle voorwaarden voldoet. Verweerder mag van verzoekster verwachten dat zij alle documenten tijdig indient dat zij de meest recente informatie bijbrengt evenals latere wijzigingen meedeelt.

Overeenkomstig de stukken van het administratief dossier stelde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op niet kennelijk onredelijke wijze vast dat verzoekers situatie gewijzigd is, zodat zijn verblijfsrecht diende te worden beëindigd. Anders dan verzoeker voorhoudt dient er hem geen enkele 'vraag' te worden gesteld m.b.t. zijn documenten'. Het komt aan verzoeker als normaal zorgvuldig rechtsonderhorige toe om de overheid op de hoogte te houden van eventuele wijzigingen in zijn toestand.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker voor het eerst bij zijn verzoekschrift aanvoert dat hij reeds sedert 1 juni 2010 erkend werd als persoon met een handicap en daartoe een tegemoetkoming ontving. Bovendien blijkt uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, dat hij daartoe reeds op 11 mei 2010 een aanvraag indiende bij de FOD Sociale Zekerheid. Kennelijk had verzoeker reeds een aanvraag ingediend om erkend te worden als persoon met een handicap, nog lang voor hij een aanvraag tot inschrijving als zelfstandige indiende. Aangezien verzoeker deze informatie over zijn handicap heeft achtergehouden, en hiervan op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt bij het indienen van zijn aanvraag op 27 september 2010, kon de gemachtigde hier in elk geval geen rekening mee houden. Verzoeker, die overigens niet aantoont op welke wijze het feit dat hij erkend werd als persoon met een handicap, afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing, kan niet dienstig stellen dat de gemachtigde rekening had moeten houden met elementen die hij steeds heeft verzwegen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). De gemachtigde kon geen rekening houden met elementen die hem niet ter kennis waren gebracht.

De gemachtigde oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Ook de voorgehouden schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel wordt op geen enkele wijze aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een formele voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954). De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn. In casu dient op de eerste plaats vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing een manifeste tegenstrijdigheid met de realiteit vertoont. Verwerende partij lijkt er immers van uit te gaan dat verzoeker na de beëindiging van zijn zelfstandige activiteit geen economische activiteiten meer uitgeoefend heeft (als zelfstandige of werknemer), terwijl ontegensprekelijk vaststaat dat verzoekster reeds sinds 1 juni 2010 (!) erkend invalide is en een integratietegemoetkoming ontvangen heeft, hetgeen uiteraard impliceert dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (op 26.07.2011) onmogelijk tewerkgesteld kon of

zelfs mocht zijn! (stuk 2). Het staat met andere woorden vast dat de administratieve overheid nagelaten om de individuele situatie van verzoeker grondig te onderzoeken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Anders zou ze vastgesteld hebben dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing reeds meer dan 1 jaar niet meer kon/mocht werken! Aan verzoeker kan bovendien moeilijk verweten worden dat hij geen economische activiteiten meer uitgeoefend heeft, terwijl hij (uiteraard volkomen los van zijn wil) ernstig ziek geworden is, waardoor hij op dat moment niet meer kon/mocht werken en aldus recht kreeg op een integratietegemoetkoming. De administratie heeft aldus kennelijk niet met alle concrete gegevens die voorhanden waren rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en heeft op deze wijze dan ook een onzorgvuldige beslissing genomen, waardoor verzoeker thans schade lijdt.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In hoofdzaak kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, waar reeds uitvoerig werd uiteengezet dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met alle elementen die hem daadwerkelijk ter kennis waren gebracht.

Verzoeker stelt dat hij als ‘erkend invalide’ niet mocht werken, zodat de gemachtigde ten onrechte oordeelt dat verzoeker tewerkgesteld dient te zijn. Verzoeker heeft deze informatie echter nooit meegedeeld, en heeft daarentegen hangende zijn aanvraag tot erkenning als persoon met een handicap, een aanvraag om inschrijving ingediend om een verblijf te bekomen als zelfstandige. In verzoekers eigen logica kon hij derhalve reeds niet werken toen hij zijn aanvraag om inschrijving indiende. Nochtans hield verzoeker op dat ogenblik wel voor zelfstandig werker te zijn en op basis hiervan recht te hebben op een langdurig verblijfsrecht. Verzoeker kan niet gevolgd worden. Hij beroept zich op zijn eigen bedrieglijk stilzwijgen om te stellen dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel. Het gevolg van de beslissing van verwerende partij is dat verzoeker thans dreigt om zijn integratietegemoetkoming te verliezen omdat hij geen Belgisch verblijfsdocument meer heeft, terwijl hij altijd alle regels heeft nageleefd en volkomen in orde was met zijn documentatie op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. De aangevochten beslissing is dan ook volkomen onevenredig aan het nagestreefde doel.”

2.3.2. Verzoeker stelt dat hij als gevolg van de bestreden beslissing zijn integratietegemoetkoming dreigt te verliezen *“terwijl hij altijd alle regels heeft nageleefd”*.

Vooreerst wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en tweede middel. Verzoeker heeft nagelaten de gemachtigde te informeren van het feit dat zijn bedrijf failliet was 6 dagen nadat hij zijn E-kaart heeft bekomen en de gemachtigde te informeren dat hij een aanvraag had ingediend om erkend te worden als persoon met een handicap, alsook dat hij erkend werd. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij *‘alle regels heeft nageleefd’*.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt, bepaalt dat *“een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoeker betwist niet hieraan niet te voldoen. Hij betwist evenmin dat de vaststellingen van de gemachtigde op onjuiste feiten of juridische gronden zouden zijn gebaseerd. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij een verblijfsrecht dient te genieten als zelfstandig werker, wanneer hij een uitkering als gehandicapte geniet. Het besluit van de gemachtigde was niet onevenredig, en is tot stand gekomen geheel conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC